

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καὶδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ. . . δρ. 16. —
Ἐξάμηνος. . . 8,50
Τριμήνιος. . . 4,50

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ. . . Δραχ. 25. —
Ἐξάμηνος. . . 13. —
Τριμήνιος. . . 7. —

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησίᾳ) δολάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 88 παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις: 11 Δεκεμβρίου 1921

Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 2

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Cancel.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Ἀπόψε λοιπόν, βλέποντας πῶς ἔπαινε ὁ ἄνθρωπος γεμάτου φρονιμίδος, πῶς κάθε τόσο σιωποῦσε καὶ πῶς τραβοῦσε διαρκῶς τὴν ἄκρην τοῦ αὐτιοῦ του, κατὰλαβε πῶς ἡ ἀποψινή του ἐπίσκεψη, μάλιστα σὲ τόσο περασμένη ὥρα, εἶχε κάποιον σκοπὸν ποῦ δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν πῇ. Περίμενε λοιπὸν μ' ὑπομονή ν' ἀποφασίσῃ ὁ μαραγκὸς νὰ μιλήσῃ.

Τέλος τ' ἀποφασίσει.

— Κυρά Δυρμπάν, τῆς εἶπε μὲ ἀρκετὴ προσπάθεια, ἔχω νὰ σὰς κάμω μιὰ πρόταση.

— Σὰς ἀκούω, φίλε μου κύριε Ἀζάρ, εἶπε ἡ χήρα μ' ἕνα ἐνθαρρυντικὸ χαμόγελο.

— Λοιπὸν νά, εἶπε ὁ μαραγκὸς δει-

χνοντας τὸ κρεβάτι τοῦ Φρέδου. Πρόκειται γι' αὐτὸν τὸν μικρό. Ὁ κατεργαράκος εἶνε τώρα δεκατριῶν χρόνων. Εἶναι μεγάλος, δυνατός, ἐξυπνος. Πρέπει νὰ φροντίσουμε πιά γιὰ τὸ μέλλον του... Τί σκοπεύεται νὰ τὸν κάμειτε;

Ἡ μητέρα δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Ἐκανε μόνον ἕνα κίνημα φόβου· κι ὕστερα εἶπε:

— Καὶ ποῖος τὸν θέλει τὸν γιό τοῦ Δυρμπάν;

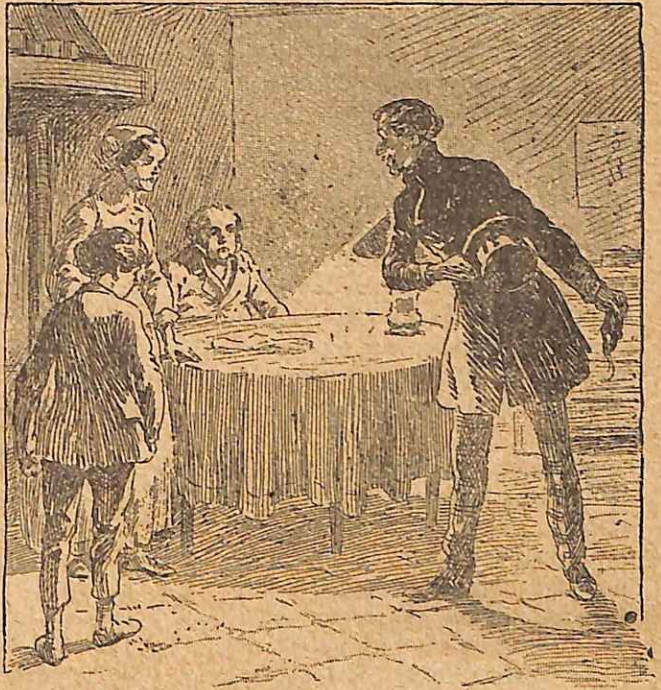
Ὁ κύρ' Ἀζάρ τράνταξε πάλι τὸ τραπέζι μ' ἕνα χτύπημα τοῦ χοντροῦ του χεριοῦ, τράβηξε τὴ ρῶγα τοῦ ἀριστεροῦ του αὐτιοῦ, τόσο δυνατὰ πού τὴν ἔκανε νὰ σπρίσῃ, κι ἀποκρίθηκε:

— Ἐγώ... Ἀν μού τὸν δίνετε, τὸν παίρνω... τὸν

πάρνω μαθητευόμενο στὸ μαγαζί μου, τοῦ μαθαίνω τὴν τέχνη κι ἀργότερα βλέπουμε... Ἀμα ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὴν τέχνη στὰ χέρια του, κι ὁ διάβολος νὰ σκάσῃ, θὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του, εἴτε στὴ Γαλλίᾳ, εἴτε στὴν Ἀμερική, εἴτε ὅπου ἄλλο... Ὁ κόσμος πάντα θὰ θέλει καρέκλες, τραπέζια, σανίδια γιὰ πατώματα, τί εὐχὴ Θεοῦ!

Ὅταν ἀκουσε αὐτὴ τὴ δῆλωση, ἡ κυρά Δυρμπάν δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴ χαρὰ τῆς καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη τῆς. Ἀρπάξε τὰ χέρια τοῦ κύρ' Ἀζάρ, τοῦ τὰ φίλησε καὶ τοῦπε, γελώντας καὶ κλαίγοντας μαζί:

— ὦ, κύριε Ἀζάρ! Κύριε Ἀζάρ! Ὅλα ὅσα μού κίνατε ὡς τώρα, δὲν εἶναι τίποτα μπροστὰ στὴν καλωσύνη ποῦ μού δείχνετε ἀπόψε. Ποτὲ δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ σὰς τὸ ζητήσω, κι ὅμως αὐτὸ ἦταν ὁ καὶμός μου... Νὰ ἔξασφαλίσω τὸ μέλλον τοῦ μικροῦ μου Φρέδου, τὰ τὸν κάμω τίμιον ἄνθρωπον, βγαλμένο ἀπ' τὰ χέρια σας, ἀπ' τὸ

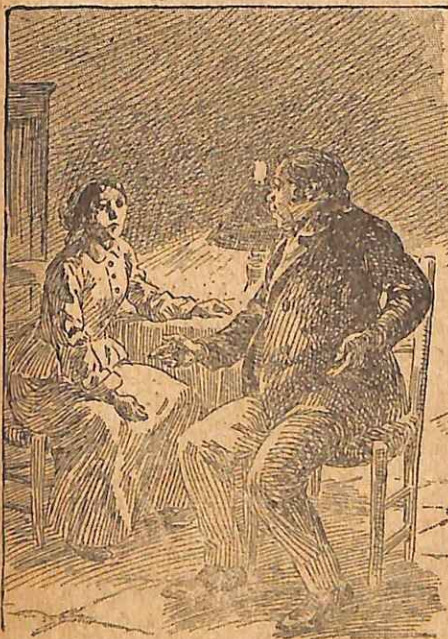
«— Εἶμαι ὁ Φιδέξ! εἶπε μὲ ὑπόκληση...»

δικό σας σχολεῖο... Ἀ! εἶναι μεγάλη εὐτυχία! Πῶς νὰ σὰ; εὐχαριστήσω, κύριε Ἀζάρ;...

Ὁ μαραγκὸς διέκοψε τὶς εὐχαριστίες αὐτές, καὶ γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνηση ποῦ ἄρχισε νὰ τὸν πιάνῃ, κατέφυγε πάλι στὸ ἀγαπημένο του συνεῖδη. Ἐδῶσε τρία - τέσσερα βροντερὰ χτυπήματα στὸ τραπέζι, ποῦ ἀποτελέσματός ἦταν νὰ ξυπνίσουν τὸν Φρέδο. Τὸ παιδί ἀνασηκώθη στὸ κρεβάτι τοῦ ξαφνισμένου, ἔτριψε τὰ νύσταχμένα του μάτια, κοίταξε γύρω του καί, ἀναγνωρίζοντας τὸν ξένο, ἐφώνησε:

— Μπα! ὁ κύριος Ἀζάρ! Καλημέρα, κύριε Ἀζάρ! Μὰ τί ὥρα εἶναι λοιπόν; Πρέπει νὰ φάω;»

Καὶ προτοῦ ἡ μητέρα τοῦ προφθάσῃ νὰ τοῦ πῇ πῶς δὲν ἦταν ὥρα οὔτε γιὰ νὰ φάῃ οὔτε γιὰ νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ γιὰ νὰ κοιμηθῇ ἀκόμα, ὁ μικρὸς πήδησε ἀπ' τὸ κρεβάτι του, φόρεσε τὸ πανταλόνι του κι ἔτρεξε στὴν κουζίνα.

Κυρά Δυρμπάν, ἔχω νὰ σὰς κάμω μιὰ πρόταση. . . (Σελ. 9, στ. α')

«Ο μαραγκός κι' ή μητέρα, κοιτάζοντας τὸ παιδί, δὲ μπόρεσαν νὰ μὴ θαυμάσουν τὴ χάρη καὶ τὴ σβελλοσύνη τῶν κινήσεών του, τὸ δεμένο καὶ καλοκαμωμένο σῶμα του.

Μὲ τὸ πονηρό μισο ἀνοιχτὸ στὸ λευκό του λαιμό, μὲ τὰ μακριὰ ξανθὰ μαλλιά του, ἀγέρωχα ἀναρριγμένα, καὶ μὲ τὰ σπινθηροβόλα του μάτια, τὸ παιδί παρουσίαζε τέτοια εἰκόνα γεμάτη δύναμη καὶ υγεία, ποὺ ὁ κύριος Ἀζάρ ἔσκυψε στ' αὐτὴ τῆς χήρας καὶ τῆς εἶπε:

— Εἶναι γερὸ ἀγόρι ὁ γιός σου, κυρὰ-Δυρμπάν... Ὁ παῖζι στὰ χέρια του τὸ πρίνι καὶ τὴν πλάνη μὴ χαρά!

Ἡ μητέρα τῆκουγε κοιτάζοντας τὸ παιδί τῆς καὶ σχεδὸν μὲ ἀγωνία ἀπάντησε σιγὰ σιγὰ:

— Ἀχ! κύριε Ἀζάρ! γιὰ κοιτάξετε! Βλέπετε πόσο τοῦ μοιάζει;

Ἐνῶ ὁ καλὸς μαραγκὸς ζητοῦσε μὴ λέξη γιὰ νὰ διώξῃ ἀπ' τὰ μάτια τῆς δυστυχῆς γυναίκας τὴν φοβερὴ ὀπτασία, ἀκούστη· ἓνας θόρυβος ἀπὸ τζάμια ποὺ ἔσπασαν τὸ παράθυρο τῆς κουζίνας ἀνοίξε μὲ πάταγο κι' ἓνας ἄνθρωπος ψηλός, λιγνός, κακοντυμένος, μὲ τὸ πρόσωπο σκεπασμένο μὲ μὴ μαύρη μάσκα, πήδησε μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἡ κυρὰ Δυρμπάν ἔβαλε μὴ φωνή. Ὁ Ἀζάρ, κίτρινος ἀπ' τὸ φόβο του, ἔμεινε ἀκίνητος.

Ἐσφιγγε τις χοντρές γροθιές του, μὰ μόνο στὴν ἐσχάτη ἀνάγκη θὰ τις μεταχειρίζταν, γιατί, καθὼς ξέρουσε, ἦταν ἄνθρωπος εἰρηνικώτατος.

Ὁ Φρέδος ἔμως ἄρπαξε τὴντσιμπίδα ἀπ' τὸ φουρνέλο καὶ κουνώντας τὴν, προχώρησε στὸν ἀγνωστο καὶ τὸν ρώτησε μὲ φωνὴ καθαρὴ, ποὺ δὲν ἔτρεμε καθόλου:

— Τί γυρεύετε, κύριε, στὸ σπίτι μας; (*)

Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ μὲ τόσο αὐθαίρετο τρόπο εἶχε μῆθ' στὸ σπίτι, γέλασε βλέποντας τὴν ἐντύπωση ποὺ ἔκανε.

— Μὴ φοβάσθε, εἶπε. Δὲν ἔχετε τίποτε νὰ φοβηθῆτε ἀπὸ μένα... ἀπειναντίας!

Ὁ Ἀζάρ ἔκρινε ὅτι, ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ τοῦ ἐπέβαλε νὰ ἐπέμβῃ καὶ, προχωρώντας δεξιὰ, μὲ μετρημένα βήματα, ρώτησε μὲ φωνή, ὅχι πολὺ σταθερή:

— Πρέπει, κύριε, νὰ παραδεχθῆτε, ὅτι ὁ τρόπος σας εἶναι τοῦλάχιστο παράξενος... δὲν δείχνει βέβαια καλὲς διαθέσεις.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μάσκα εἶχε πιάσει τὸ χέρι τοῦ Φρέδου καὶ τὸν εἶχε ἀναγκάσει ν' ἀφήσῃ τὴντσιμπίδα ὅστερα ἡσυχῆς, χωρὶς διαταγμὴ, προ-

(*) Ἡ εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 1.

χώρησε στὸ τραπέζι, πήρε μὴ καρέκλα, κάθησε καὶ εἶπε:

— Ἀκούστε με, κυρία Δυρμπάν· θὰ ἰδῆτε, καὶ εἰς κι' ὁ κύριος ἀποδῶ ὅτι δὲν σκοπεῖ νὰ σὰς κάμω τὸ ἐλάχιστο κακὸ καὶ ὅτι, ἀν μῆλκα ἀπ' τὸ παράθυρο, τῶκανα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὲ δεχθῆτε θέλοντας καὶ μὴ... Καθῆστε λοιπόν, ἀγαπητὴ κύριε, καὶ σὺ, πιστοῦρίκο, κάτσε ἡσυχῆ, γιατί τὰ χαλάει...

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μάσκα ἔδινε μὲ πολὺ ἐπιβλητικὸ ὕψος τις διαταγές του. Ὁ μαραγκὸς ἐκάθησε, γαλήνιος, ἀξιοπρεπὴς καὶ ἐπιβλητικός· ἡ κυρὰ-Δυρμπάν, συνειδησίμως τῆς δυστυχίας, περίμενε κάποια καινούργια ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπροσδόκητὴ ἐπίσκεψιν.

Ἵποταγμένος κι' ὁ Φρέδος, δὲ μπόρουσε νὰ καταλάβῃ πῶς ὁ μυστηριώδης αὐτὸς ἄνθρωπος, ἀγγίζοντας μονάχα τὸ χέρι του, τὸν ἠνάγκασε νὰ φῆσῃ τὸ ὅπλο του.

— Λοιπόν! εἶπε ὁ ἐπισκέπτης βάζοντας τῶνα πάνω στ' ἄλλο τὰ πόδια του, ποὺ ἀπάνω τους κυμάτιζε ἓνα πανταλόνι καρρέ, λερωμένο κάτω, καὶ ἀκουμπώντας στὴν καρέκλα του σὰ νὰ βρισκόταν στὸ σπίτι του, λοιπόν βλέπω πῶς γίνεσθε λογικοί, ἀκόμα κι' αὐτὸ τὸ λιονταράκι, ποὺ μὲ κοιτάζει μὲ δύο μάτια σὰ δύο πιστόλια... Μπορεῖ νὰ μιλήσῃ κανεῖς.

— Τί ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε; ρώτησε ἡ κυρὰ Δυρμπάν.

Ὁ ἄνθρωπος σηκώθηκε, ἔβγαλε τὸ λερωμένο του καπέλο μὲ κίνημα ποὺ εἶχε κάποια μεγαλοπρέπεια, ἔβγαλε καὶ τὴ μάσκα του καὶ φανέρωσε μὴ μορφὴ ξερακιανή, μαυροειδῆ, μὴ μορφὴ ποὺ δὲν ἐνέπνευε καὶ πολλὴν ἐμπιστοσύνη, σὰν αὐτὲς ποὺ πολὺ συχνὰ ἀπαντοῦσε κανεῖς στὴ συνοικία ἐκείνη.

— Εἶμαι ὁ «Φειδῆς». εἶπε μὲ μὴ ὑπόκληση, κι' ἀνήκω στὴ συμμορία τῆς Μαύρης Μάσκας.

— Ἀ! Ἀ!... ἔκαμε ὁ κύριος Ἀζάρ καὶ τὰ κόκκινα μάγουλά του ἔγιναν πάλι κατακίτρινα.

Ἡ μητέρα τοῦ Φρέδου ἀναστέναξε:

— Ἡ Μαύρη Μάσκα!... Τί ἀναμνήσεις!... Ἔτσι λεγόταν ἡ συμμορία, ποὺ ἦταν μαζί τῆς κι' ὁ δυστυχισμένος ὁ ἄντρας μου.

— Πέστε, κυρία μου, ἡ συμμορία ποὺ ὁ ἄντρας σας ἦταν ὁ βασιλιάς τῆς, ὁ σεπτὸς καὶ θαυμαστὸς βασιλιάς τῆς. Γιατὸ εἶναι εὐνόητο ὅτι ἡ χήρα τοῦ ἀρχηγοῦ μας, ποὺ πέθανε στὸ πεδίο τῆς τιμῆς, γιὰ μᾶς εἶναι ἱερή. Βλέπετε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν ἔχετε τίποτα νὰ φοβηθῆτε ἀπὸ μένα.

Ἡ κυρὰ Δυρμπάν δὲν θύησε νὰ κοῦσῃ περισσότερὰ. Ἐβρίξε τὸ κε-

φάλι τῆς στὰ δύο τῆς χέρια καὶ μὲ λυγμοὺς ἐφώνησε:

— Φύγετε!... Φύγετε!... Εἶσθε ἀπὸ ἐκείνους ποὺ παρέσυραν τὸν δυστυχισμένο Ἐρρίκο ἐκεῖ ποὺ εἶναι τώρα... Ἀρκετὰ δὲν μὲ κάνατε νὰ ὑποφέρω; Τί θέλετε τῶρ' ἀπὸ μένα;

Ὁ ἄνθρωπος ἄφησε νὰ περάσῃ αὐτὸ τὸ ξέσπασμα τῆς λύπης κι' ὕστερα, μὲ τόνο σοβαρό, θριαμβευτικὸ, εἶπε:

— Κυρία, ἐρχομαι ἐξ ὀνόματος ὁλων τῶν μελῶν τῆς Μαύρης Μάσκας γιὰ νὰ σὰς φέρω, σήμερα 8 Δεκεμβρίου 1867, τὴ διαβεβαίωση τῆς ἀφισώσεώς μας καὶ τῆς προστασίας μας.

Ἡ μητέρα πήρε τὸ Φρέδο στὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ φώναξε ἄγρια:

— Δὲν μοῦ χρειάζεται ἡ ἀφοσίωσή σας... Φύγετε!

Ἡ προστασία τῆς Συμμορίας

Ὁ ξένος ποὺ εἶπε πῶς ἐλεγόταν Φιδῆς, δὲ θύμωσε καθόλου καὶ πάντα γαλήνιος καὶ ἀξιοπρεπὴς, ἐξηκολούθησε μὲ χαμόγελο:

— Μὴ θαρρεῖτε πῶς, ἐπειδὴ πρώτη φορὰ μὲ βλέπετε, δὲν ἔχω ἄλλοτε ἀσχοληθῇ μὲ σὰς.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε μ' ἐκπληξὴ ἡ χήρα.

— Μάλιστα! Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε κι' ὁ κυρ-Ἀζάρ, νοιώθοντας ντροπὴ γιατί δὲν ἔπαιξε κι' αὐτὸς κανένα ρόλο, κι' ἀποφασισμένος ἐπὶ τέλους νὰ ἐπέμβῃ, μ' ὅλο ποὺ ἦταν γεμάτος φόβο.

— Θέλω νὰ πῶ, κυρία, ἀπάντησε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μάσκα, ὅτι, χωρὶς νὰ τὸ ξέρετε, τώρα καὶ δώδεκα χρόνια ἡ παντοδύναμη συμμορία μας δὲν ἔπαψε οὔτε μέρα, οὔτε ὥρα, ν' ἀγρυπνῇ πάνω σὲ σὰς καὶ σ' αὐτὸ τὸ παιδί. Ἄν ζήσατε ἡσυχῇ κι' εὐτυχισμένη, σὲ μᾶς τὸ χρωστάτε. Ἡ ἀσφάλειά σας ἦταν τελεία καὶ μὴ τρίχα νὰ περῆτε ἀπ' τὸ κεφάλι σας, ἡμᾶς εἴμαστε ἐτοιμοὶ νὰ σὰς ἱκανοποιήσουμε καὶ πρὸ παντὸς νὰ σὰς προστατεύσουμε.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΠΛΑΤΑΝΟΣ

Στὴν δροσερὴν ἀκροαοιά γιγαντωμένε πλάτανε, ποὺ ὑψώνεις στὸ γαλάζιο φῶς ὁρῶ τὸ ἀνάστημά σου, σὰν νὰ ζητᾷς μὴ ὑπερτερὴ ψηλὰ γαλήνη, ἀχ, νᾶτανε κάποια ψυχὴ νλοθῇ κι' αὐτὴ σιμά σου!

Ψυχὴ, ποὺ θέλει ἀπόκοσμα νὰ ζήσῃ σ' ὕψη ἀλάλητα... μ' ἀλίμονο! μοιάζει μ' αὐτὸ ποὺ ἔκοφαν τὰ φτερά του — Χαρὸς κι' ἐλπίδα: καὶ κ' ἡμῶς σφιχτὰ τὴν δένουν μ' ἄλυστα δεσμά, στὴν ταπεινὴ τὴ γῆ ἐδῶ κάτω.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΚΡΙΑΔΗΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΓΥΓΛΛΟΥ

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

Κρί, κρί! κρί, κρί! ἡ φωτειὰ φουντώνει, ἔξω βοοῖα: καὶ πέφτει χιόνι. Μὴ μέσα ἐδῶ ἡ ἔσση γωνία διώχνει μακριὰ τὴν παγωνία.

Κρί, κρί! κρί, κρί! τὸ φτωχὸ κλαίγει ἔξω χωρὶς ψωμί καὶ στέγη. Μὴ μέσα ἐδῶ ἡ ἔσση γωνία διώχνει μακριὰ τὴν παγωνία.

Κρί, κρί! κρί, κρί! ἔξω στὸν ἀέρα εἶναι ὁρανά, χωρὶς μητέρα. Μὴ μέσα ἐδῶ ἡ ἔσση γωνία διώχνει μακριὰ τὴν παγωνία.

Κρί, κρί! πῆς στὸ φτωχὸ ποὺ κλαίγει ναυτὴ νὰ βοῇ ψωμί καὶ στέγη, δῶ μέσα, ποὺ ἡ ἔσση γωνία διώχνει μακριὰ τὴν παγωνία.

Κρί, κρί! κρί, κρί! φτωχὴ ὁρφανούλα, ἔλα, θὰ βοῇς γλυκεῖα μαννούλα, δῶ μέσα, ποὺ ἡ ἔσση γωνία διώχνει μακριὰ τὴν παγωνία.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Πλίκ, πλίκ... πλίκ πλίκ πλίκ... φυσαίει, κι' ἡ τυφλὴ βροχὴ ἔρχεται ἀπάνω στὰ τζάμια· ἡ σταγόνα πέφτει καὶ σπάει βρέχοντας τὰ γυαλιά... Κακὸς καιρὸς, οὐρανὸς μονότονος ποὺ κλαίει... Σήμερα ὅλη ἡ μέρα θὰ περάσῃ ἐστὶ πῶς ἀπ' τὰ παράθυρα. Κι' αὐτὸς ὁ Λουλοῦ, τὴ πληχτικὸς ποὺ εἶναι! Πᾶς νὰ τοῦ παῖξῃς κι' αὐτὸς σοῦ καμπουριάζει καὶ κάνει ὁλοένα «ρόν ρόν»... τί μαρτύριο! Κάθεται σὰν τὴ μαμά ὅταν εἶναι θυμωμένη... Τί νὰ κάνῃ κανένας σήμερα! Οὐτε νὰ σκεφθῶ μ' εἶχα ἀντί στὸ νοῦ μου καὶ τὸ ξέχασα καὶ δὲν ἔχω πᾶς ὁρεξὴ γιὰ τίποτα· οἱ σκέψεις μου φεύγαν καὶ χάνονταν σὰν τὸν καπνὸ ποὺ σκορπιέται ἐκεῖ κάτω καὶ τὸν πέρνει ὁ ἀέρας. Εἶμαι στενοχωρημένος, σὰν ὅταν περπατᾷς μὲ τὸ κορδόνι τοῦ παπουτιοῦ ξεσφιγμένο, μὲ τὸ ναυτικὸ μου πανταλόνι ξιλωμένο 'στὴ μέση. Ἔτσι θὰ περάσῃ ἡ Κυριακή, ποὺ δὲν ἔκανα τίποτα. Νὰ γράψω λίγο 'στὸ ἡμερολόγιό μου; μὴ τί νὰ γράψω; ἡ μαμά προχθὲς ποὺ τὸ εἶδε, μοῦ εἶπε: «αὐτὰ, παιδί μου, δὲν ἔχουν σημασία· κοίταξε νὰ γράψῃς κάτι ποὺ νὰ ἔχει ἐνδιαφέρον». Μὰ νὰ, ἐγὼ καταλαβαίνω πολλὰ πράγματα, ποὺ ἡ μαμά δὲν καταλαβαίνει. Τὸ ἥξερα πῶς θὰ χειμωνιάσῃ· πολλὰς μέρες τώρα τὸ σπίτι εἶχε μὴ μυρωδιά, ἰδίως κοντὰ 'στὸ ντουλάπι! ὅλα τὰ παλιά πράγματα ἐκεῖ μέσα ἔβγαζαν μυρωδιά, ποὺ δὲν ἦταν καμὴ μὴ μυρωδιά, κι' ὅς ἦταν ὅλες μαζί· ἦταν πληχτικὰ καὶ χαλοῦσε ὅλη τὴν ὁρεξὴ αὐτὴ ἡ ὁσμὴ ποὺ ἔβγαίνει ἀπ' τὰ παρατημένα πράγματα, ἡ μυρωδιά τοῦ καιροῦ.

Ἐπειτα, τώρα σκοτινιάζει πὺ γρήγορα ἀπὸ πρίν· καθὼς μιλάμε, καθισμένοι μακριὰ ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλο, ἀκούμε ἄψαφνα νὰ φυσᾷ 'στὰ δένδρα, ἔπειτα βλέπομε πῶς νύκτωσε, πῶς ὁ ἓνας δὲν διακρίνει πιά καθαρὰ τὸν ἄλλο, — αὐτὸ τὸ νοιώθουμε μὲ ὅλως γίνῃ ἡσυχία καὶ πάψουν νὰ μιλοῦν· καὶ ὕστερα ἡ μαμά ἀνεβάζει τὴ λάμπα, ποὺ τὴ θέλαμε, χωρὶς νὰ τὸ νοιώθουμε καλὰ. (Αὐτὴ ἡ ὥρα ποὺ μπαίνει ἡ λάμπα, τὸ καλοκαίρι, εἶναι πολὺ ἀλλοιώτικη γιὰ τὸ σπίτι). Ὑστερα εἶναι φῶς, κοιτᾷς δεξιὰ, ἀριστερά, τὰ βλέπεις ὅλα στὴ θέση τους, τὸ κομμά, τὸ ἐρμάρι σφουγγισμένο, τὰ ροῦχα στὴ γωνία, τίποτε δὲν εἶναι ἄταχτο... Τί ἔχουν μέσα, ἀλήθεια, αὐτὰ τὰ συρτάρια τοῦ κομποῦ!

Χθὲς ἡ μαμά ζητοῦσε ἐκεῖ μέσα μὴ μάρκα γιὰ νὰ τὴν ξεσηκώσῃ· καθώμαστε μαζί καὶ βγάλαμε ἓνα σωρὸ σχέδια, τὰ ξεδιπλώναμε καὶ τ' ἀκού-μπούσαμε προσεκτικὰ, τὸ ἓνα ἀπάνω στ' ἄλλο: ἡ ὕρα καὶ ἐκεῖνο τὸ σχέδιο τοῦ καμῆ, ποὺ ἠθελαν νὰ μοῦ κεντήσουν ἄλλοτε κοντὰ 'στὸ κρεβάτι μου: ψηλὲς ἄσπρες κολόννες κι' ἀνάμεσα ἄγγελοι μὲ διάπλατα φτερά. Ὁ οὐρανὸς ἦταν ὅλο κοκκίδες, καθὼς καὶ 'στὸν καμῆ: μὰ ὕστερα ἄρρωστησα καὶ τὸ φύλαξα μέσα 'στὸ κομμά. Τί ἄλλα βοήκαμε! τὸ κεκριμπάρι, μὴ κασσετίνα μὲ μετάξι μπλεγμένα, σὰν τιναγμένα πράσινα μολύβια μικροῦ κοριτσιοῦ! Χάντρες καὶ πούλιες σκόρπιες 'στὰ σανίδια καὶ 'στὶς χαραμίδες τῆς κασσετίνας... κουτάκια μὲ φαρμακερὰ σκόνες, πράτινες ἡ κόκκινες, σκονάκια ἀπὸ παλιά γιαντρικά, συνταγὲς μὲ μολύβι ποὺ μὰς θύμιζαν τότες παλιὰς ἀρρώστειες... γράμματα τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμμᾶς, ποὺ τὸ χρώμα τοῦ μελανιοῦ εἶχε ἀλλάξῃ ἀπ' τὸν καιρὸ... κι' ὅλα εἶχαν μὴ κρύα ἐκφραστικὴ μυρωδιά... ἡ φωτογραφία τῆς θειᾶς μου, ποὺ τώρα εἶναι πεθαμένη, ἡ φωτογραφία τοῦ μπαμπᾶ μ' ἓνα μαλακὸ καπέλο 'στὰ χέρια... μὴ κάρτα ποὺ ἔγραφε μὲ 'κεῖνα τὰ κλαψάρικα γράμματα: «χρόνια πολλὰ σὰς εὐχομαι διὰ τὴν ἐορτὴν σας»... ἓνα κομπολόγι μὲ γαλάζια φούντα, χτένες τῆς μαμμᾶς ἀπὸ φιλτισί, μπανέλλες, κόπιτσες, θηλιές, ἓνα κομμάτι κἀντιο... Συμμενοὶ τὰ κοιτούσαμε μὲ προσοχὴ καὶ στοργή: ἓνας κόκκινος ἥλιος μὰς ἔφεγγε, ἀνεβασμένος 'στὸ φεγγίτη.

Ἀ, καὶ 'στὸν τελευταῖο μας περίπατο κατάλαβα πᾶς πῶς ἦρθε ὁ χειμῶνας. Περπατοῦσαμε γρήγορα κάτω ἀπ' τὰ ἴσια δένδρα, ποὺ ψηλὰ ψηλὰ ἔκαναν θόρυβο μὲ τ' ἀμέτρητα φύλλα τους· 'στὰ πόδια τους ἔστεκαν βροχο-

νερα ποὺ δὲν σάλευαν καὶ ποὺ ἦταν κατεβασμένα μέσα τους τὰ θολὰ σύννεφα τοῦ οὐρανοῦ· νύκτωσε γρήγορα ὁλοένα· κάποτε φαινόταν νὰ περπατᾷ μακριὰ μας κάποιος ἄνθρωπος, κάποια κυρία μὲ βέλο καὶ μὲ μουσαμά, ποὺ ἄφινε πίσω τῆς μὴ μυρωδιά ἀπὸ καουτσούκ. Ἐνας παπᾶς ἀργοπορημένος 'στὸ δρόμο του, δύο γριὲς φορτωμένες ξύλα, ποὺ σάλευαν 'στὴν πλάτη τους δεξιὰ, ἀριστερά... Οἱ σταχτερὲς φραγκόκοιτες κι' οἱ χήνες ἔβγαν τις παραπονετικές φωνές τους, καὶ μακριὰ τὰ πρόβατα, ποὺ κρύωναν, ἔκλεγαν στὶς στάνες... Τὰ ζυγὰ αὐλάκια, ποὺ οἱ ῥόδες εἶχαν χαράξει 'στὸ δρόμο, προχωροῦσαν, μέσα 'στὴν ἔρημη πεδιάδα μὲ τὰ λιγοστὰ ἄφυλλα δένδρουλάκια, ποὺ κουνούσαν τις γυμνὲς βέργες τους μελαγχολικά. Ὅλα προχωροῦσαμε μὲ τὸ φόβο τῆς βροχῆς· ὁ ἄνεμος ἔπαυε γιὰ μὴ στιγμή, κι' ἔλεγε πῶς ἀποκοράζεται: ὕστερα πᾶς νᾶλεγε μὲ τὸ νοῦ του: «ὄχι, ὄχι», καὶ φουσοῦσε πὺ δυνατὰ, πὺ δυνατὰ, σαλεύοντας τις κληματαριές καὶ τις μαδημένες τριάνταφυλλιές ποὺ κρεμιώνταν ἀπ' τὰ κἀγκελα τῶν κλεισμένων σπιτιῶν· μόνο σ' ἓνα παράθυρο εἶδαμε φῶς: μὴ γυναῖκα μὲ ἄσπρη σκούφια 'στὰ μαλλιά, μὲ τὸ μισὸ πρόσωπο καὶ τὸ ἓνα γυμνὸ μπράτσο ζω-ηρὰ φωτισμένα, πηγαινόρχονταν ἀθόρυβα βάζοντας ἀσπρόρρουχα σ' ἓνα ντουλάπι. Ὑστερα πήρε τὴ λάμπα 'στὸ χέρι κι' ἔφυγε, κι' ὁ δρόμος ἔγεινε σκοτεινός. Πὺ κάτω, ἓνα δένδρο κουνούσε τὰ γυμνὰ κλαριά του ἀπάνω στὸ φεγγάρι· λίγα, καὶ πάλι σὰ νᾶβλεπε σακατεμένα χέρια ποὺ σάλευαν... Ὑστερα, ἓνα ἄλλο περιβόλι, ποὺ ὁ ἄνεμος τὸ χτυποῦσε, ἀπροστάτευτο· κυμάτιζε ὅλο, σὰν τρικυμία... πάλευε ὁλόκληρο μὲ τὸν ἄνεμο· τὰ κυπαρίσσια του, οἱ τίτες του, τὰ βουερά του πλατάνια σχιζόνταν, σὰν μαῦρα, κούφια κύματα χωρὶς ἀφρούς: ἔλεγε μὴ πῶς παλευε, μὴ πῶς κάνει ἀπελπισμένες μετάνοιες, πῶς σταυροκοπιέται καὶ γονατίζει, σὰ σὲ λιτανεία, μ' ὅλα τοῦ τὰ δένδρα, μπιστὰ 'στὸ θάνατο.

Τὸ τραῖνο, ποὺ φτάσαμε σὲ λίγο, κἀπνιζε κάτω ἀπ' τὰ δένδρα· φῶτα ἦταν ἀναμμένα 'στὸ σταθμὸ καὶ 'στὸ βαγόνι· ὅταν εἶδα μέσα ἀπ' τὰ τζάμια τοῦ βαγονιοῦ ὅλο τὸ σκότος ποὺ εἶχαμε περάσει, ἀπόρησα πῶς δὲν φοβηθήκαμε... Αὐτὰ τὰ βαγόνια τῆς Κυριακῆς κένουν κρύο καὶ μυρίζουν ὀρεγὴ φλοῦδα πορτοκαλλιοῦ. Κι' ἄρχισε κιόλας λίγη ψιγάλα νὰ πιτσιλίζῃ τὰ τζάμια· ἡ σιωπὴ τοῦ βαγονιοῦ τὴν ἀφί-νει ν' ἀκούγεται. Μὴ γριούλα, μὲ ἀγκαλιὰ ξερὰ ρεῖκια, σέρνει τὴν πόρ-

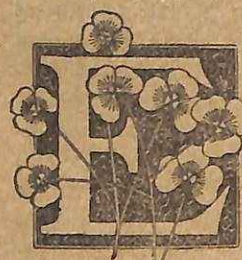
τα και την κλείνει, κάθε φορά που ένας ένας μπαίνει 'ς τὸ βαγόνι. "Ένα αγόρι κι' ένα κοριτσάκι με μπουκλες δὲν βρίσκουν πιά θέση νὰ καθήσουν' ὅλοι τὰ κοιτάμε μ' ἕνα μισοκακόμοιρο τρόπο: «νὰ ξέρατε πόσο εἶμαστε κουρασμένοι! ἀδύνατο νὰ σὰς κάνωμε τόπο». Ἡ μαμμά τους μοιάζει Ἑγγλέζα κυρία, καὶ τὰ μύτια της εἶναι ὅμοια μὲ δυὸ γυάλινες καζέες, (ἐκείνους τοὺς μεγάλους βώλους) παίρνει καὶ καθίζει τὸ ἕνα κοριτσάκι 'ς τὰ γόνατά της, τοῦ βγάζει τὴ σκούφια καὶ τοῦ νίβει τὰ μαλλιά καὶ τὸ πρόσωπο μὲ τὰ γάντια της ποὺ μυρίζουν. Τὸ ρωτάει ἂν κρυνῇ, ἂν εἶναι ζεστὸ τὸ τρικό του. «Ὁ, ναι, μαμμά! ζεστὸ σὰν τὴ σόμπα»... Λίγες κουβέντες, βραχνές καὶ χαμηλόφωνες. Μόνο ἀπ' ἐξω ὁ ἀνεμος ξεφωνίζει ὁλοένα, κουνώντας 'ς τὰ σύρματα τὰ μικρούλια ἡλεκτρικὰ τῆς πλατείας.

(Σὰν Ζωὴ καὶ σὰν Ὀρεῖο) ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΨΑΡΑΔΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

*Αγαπητοί μου,

ΝΑ βιβλίο διά-
βασα αὐτὲς τὲς ἡ-
μέρες, ποὺ δὲν
μπορῶ νὰ σὰς πῶ
πόσο μ' εὐχαρί-
στησε: Τὲς «Ψα-
ράδικες Ἱστορί-
ες» τοῦ Ἑμμ. Σ.
Λυκούδη. Ἀπὸ
τὸν τίτλο, θὰ νο-

μίσετε πῶς εἶναι διηγήματα γιὰ ψα-
ράδες, σκηναὶ κι' εἰκόνες ἀπὸ τὴν ψα-
ράδικη ζωὴ. Ὅχι εἶναι δάκερη μονο-
γραφία γιὰ τὸ ψάρεμα. Καὶ ὅποιος δια-
βάσει αὐτὸ τὸ βιβλίο, μπορεῖ νὰ γίνη
ψαράς. Δὲν θὰ τοῦ λείπη δηλαδὴ παρὰ
ἢ πείρα, ἢ πρακτικὴ. Καὶ μ' αὐτὸ ἴσα-
ἴσα τὸ σκοπὸ τῶγραφε ὁ κ. Λυκούδης.
Γιὰ νὰ διδάξῃ τὴν τέχνη καὶ προπάν-
των γιὰ νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν ἀγάπην τοῦ
ψαρέματος. Γιατὶ τὸ ψάρεμα εἶναι ἀ-
σχολία τερπνὴ, ὑγιεινὴ, ἀφ' αὐτῆς καὶ χρή-
σιμη. Δίνει μεγάλες συγκινήσεις κι'
ἐπομένως μεγάλες εὐχαριστήσεις στὸν
ἐρασιτέχνη. Καὶ στὴ χώρα μας, ποὺ
ἔχει τόσα παράλια μέρη καὶ τόσα νη-
σιά, στὴν εὐτυχισμένη μας χώρα ποὺ
ἀπὸ παντοῦ τὴ βρέχει ἡ φροσύνη, θάλασσα,
ἡ ἀσχολία αὐτὴ ἔπρεπε νὰ
ἦταν πρὶ ἑξαπλωμένη, πρὶ ἀγαπητὴ...

Θυμήθηκα μ' αὐτὸ τὸ βιβλίο τὰ παι-
διὰ μου χρόνια, ὅταν ἤμουν στὴ Ζά-
κυνθο καὶ ψάρευα κάπου-κάπου μετὰ τὸ
θεῖό μου, ποὺ ἦταν ἕνας ἐρασιτέχνης
ψαράς ἀπὸ τοὺς μανιακοὺς. Καὶ θυ-
μήθηκα προπάντων τὴν ἀνέκφραστη
ἐκείνη συγκίνησιν ποὺ αἰσθάνθηκα,

τὴν πρώτη φορά ποὺ ἐπίασε τὰγκίστρι
μου ἕνα μικρὸ σπάρο. Ὅσοι διαβά-
σατε τὸν «Κόκκινο Βράχο» θὰ θυμᾶ-
στε μιὰ τέτοια σκηνὴ πρώτου ψαρέ-
ματος μὲ τὰγκίστρι. Τὴν ἔχουν μάλι-
στα καὶ μερικὰ «Νεοελληνικὰ Ἀνα-
γνώσματα» τῶν Σχολείων. Αὐτὴ λοιπὸν
ἡ περιγραφή τοῦ ψαρέματος τῶν σπά-
ρων ποὺ ἔχει τόσες λεπτομέρειες, εἶναι
ἀπὸ ἀναμνήσεις μου παιδικές. Ἐψά-
ρευα τότε. Κι' ἴσως θὰ ψάρευα ἀκόμα,
ἂν ἔμενα στὸ νησί μου. Εἶναι τόσο
γλυκό, τόσο ὁμορφο τὸ ψάρεμα! Μαζὶ
μὲ τὸν κ. Λυκούδη, τὸ βεβαιώνω κι' ἐγώ.

Ὁ συγγραφέας αὐτοῦ τοῦ βιβλίου
ξέρει καλὰ τί γράφει, γιατί στά-
θηκε στὴ ζωὴ του καὶ ψαράς καὶ κυ-
νηγός. Σ' αὐτὲς τὲς δυὸ ἀσχολίες μοί-
ραζε τὲς ὥρες τῆς σχολῆς του. Ἀντὶ
νὰ πηγαίνει σὲ καφενεῖα, σὲ λέσχεις,
σὲ σαλόνια, ἀντὶ νὰ χάνῃ τὸν καιρὸ
τοῦ φλυαρῶντας, πότε ἔπαιρνε τὸ του
φέκι του κι' ἀνέβαινε στὸ βουνό, πότε
τὰγκίστρι του καὶ κατέβαινε στὰ κρο-
νιά. Ἐτοί ἀπόκτησε μεγάλη πείρα,
ἔτσι ἀποθησαύρισε ἕνα σωρὸ γνώσεις
καὶ παρατηρήσεις. Καὶ τὲς χρησιμο-
ποίησε, —μαζὶ καὶ μ' ὅσας ἀπόκτησε
ἀπὸ τὰ εἰδικὰ βιβλία, —γιὰ νὰ γράψῃ
τὲς «Ψαράδικες Ἱστορίες» ποὺ βγῆ-
καν τώρα καὶ τὲς «Κυνηγετικὰς» ποὺ
θὰ βγοῦν ἀργότερα. Ἐννοεῖται πῶς ὁ
κ. Λυκούδης ξέρει καὶ νὰ γράφῃ. Εἶναι
ἕνας λαμπρὸς λογοτέχνης κι' ἀπὸ τοὺς
καλύτερους Ἑλλήνας διηγηματογράφους.
Ἐτοί τὸ βιβλίο του αὐτό, —ὅπως
δὰ ὅλα του, — δὲν ἔχει μόνον πείρα
καὶ σοφία, παρὰ καὶ τέχνη.

Πόσα μαθαίνει κανεὶς ἀπὸ τὲς θαυ-
μάσιες σελίδες του! Ἐπρεπε νὰ ἔχω
πολὺν τόπο γιὰ νὰ ἀναφέρω τοὺς ἀρίστους
τὰ περιεργότερα. Ἀλλὰ θάρκεσθω σὲ
μερικὰ, ἀπὸ κείνα μάλιστα ποὺ δὲν
τὰ ἤξερα. Καὶ πρῶτο ὁ κ. Λυκούδης
δείχνει, πῶς οἱ πρόγονοί μας, οἱ ἀρ-
χαῖοι Ἑλλήνες, εἶχαν τὰ ἴδια ἐργα-
λεῖα ψαρκῆς, τὰ ἴδια συστήματα ψα-
ρέματος κι' ἀκόμα τὰ ἴδια ὀνόματα
ψαριῶν ποὺ μεταχειριζόμαστε σήμε-
ρα καὶ μετὰ. Ὁ σύνδεσμος αὐτὸς μεταξὺ
προγόνων κι' ἀπογόνων, ὅπως δείχνει
στὸ ὅλο τὸ βιβλίο, μὲ τόσα παρα-
δείγματα, μὲ τόσες παραμορφῶσις τοὺς
ἀρχαίους συγγραφεῖς, εἶναι κάτι ἐκ-
πληκτικόν.

Ἄλλο: Ἐγὼ εἶχα τὴν ἰδέαν πῶς
μὰγκίστρι πρωτοψάρεψε ὁ ἄνθρωπος.
Ἄλλὰ ὁ κ. Λυκούδης διδάσκει πῶς
τὸ πρῶτο-πρῶτο ψαρευτικὸν ἐργαλεῖο
ἦταν τὸ καμάκι. Καὶ τὸ ἐξηγεῖ θαυ-
μάσια. Γιατὶ τὰγκίστρι, λέει, τὸ δό-
λωμα, τὰ δίκτυα, ὁ πλάνος κι' ὅλα τὰ
τέτοια ἀπαιτοῦν μιὰ πονηριά, ποὺ ὁ
ἄνθρωπος τὴν ἀπέκτησε ἀργότερα. Ὁ
ἀρχέγονος δὲν τὴν ἤξερε. Καὶ κυ-

ποῦσε τὴ λεία τοῦ ὅπως τὸν ἐχθρὸ
τοῦ φανερὰ καὶ παλληκαρίσια, —τὸν
ἐκαμάκιζε.

Κι' αὐτὸ ἀκόμα: Ἡ τσιπούρα εἶν'
ἐν ἅπ' τὰ νοστιμώτερα ψάρια. Πολλὲς
φορὲς ὅμως ἔτρωγα τσιπούρες ἀνοστή-
τατες κι' ἀπορούσα. Ἐ, ἀπὸ τὸ βι-
βλίο τοῦ κ. Λυκούδου ἔμαθα τώρα πῶς
αὐτὲς... δὲν ἦταν τσιπούρες, παρὰ
σκαθάρια. Γιατὶ τὰ δυὸ αὐτὰ ψάρια
μοιάζουν κάπως καὶ, στὴν Ἀγορά,
βαπτίζονται τὰ σκαθάρια τσιπούρες.
Προσέχετε λοιπὸν: ἡ τσιπούρα εἶναι
σταχτιά γυαλιστερή, ἐνῶ τὸ σταχτὶ
χρῶμα τοῦ σκαθαριοῦ εἶναι θαμπό. Ἡ
τσιπούρα ἔχει ἀκόμα ἕνα ζωηρὸ κί-
τρινο φρύδι, ἐνῶ τὸ σκαθάρι δὲν τὸ ἔχει.

Πόσα τέτοια μαθαίνει κανεὶς ἀπὸ
τὲς «Ψαράδικες Ἱστορίες»! Κι' ὅλα
τὰ εἶδη τῶν ψαριῶν, μὲ ὀνόματα κι'
ιδιότητες, κι' ὅλα τὰ εἶδη τῶν ψαρε-
μάτων, μὲ δδηγίες καὶ συμβουλές. Σὰς
συνιστῶ θερμὰ αὐτὸ τὸ βιβλίο. Κι' ἂν
μαζὶ μὲ τόσες γνώσεις ποὺ θὰ σὰς
δώσῃ, σὰς ἐμπνεύσῃ καὶ τὴν ἀγάπην
τοῦ ψαρέματος, σὰς βεβαιώω πῶς δὲν
θὰ μετανοήσετε ποτέ...

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ AUGUSTA LATOUCHE]
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

— Ἀφῆστε τὴν νὰ πάῃ, τὴ συμ-
βούλευσε ὁ γιατρός. Ἐννοία σας καὶ
θὰ βαρεθῇ γρήγορα τὴ βασανισμένη
ζωὴ τοῦ ἀνδρακωρύχου. Ἀλλὰ θὰ
τὸν ὠρελῇσῃ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ τόπου,
τοῦ κλίματος.

Κι' ἡ οἰκογένεια ξεσηκώθηκε σὲ
λίγες ἡμέρες.

Πέρασαν δώδεκα χρόνια μ' ἀπὸ τὴ
μνήμη τῆς κυρίας Κουτουριε δὲν εἶχε
σβυσθῇ ἡ ἐντύπωση τοῦ θλιβεροῦ ἐ-
κείνου ταξιδιοῦ, ποὺ ἔκαμε τότε μὲ
τὸν ἄντρα της τὸν μισότρελλο καὶ μὲ
τὸ μικρὸ της Ἀλβέρτο, ποὺ ἦταν μό-
λις τριῶν χρονῶν.

Ἡ Διονυσία δὲν ἦταν γεννημένη
ἀκόμα. Γεννήθηκε ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μῆ-
νες στὸ Λένς, στὸν μακρυνὸ τόπο, ὅπου
εἶχε κατεφύγει ὁ πατέρας της γιὰ νὰ
κρύψῃ ἀπὸ τὸν κόσμον τὴ ντροπὴ καὶ
τὴ φτώχεια του.

Ἀδύνατο νὰ παραστήσῃ κανεὶς τὴ
ὕπερρε ἡ οἰκογένεια στὴν ἀρχὴ τῆς
νέας αὐτῆς ζωῆς. Ἀλλὰ τὸ περήφανο
θάρρος τοῦ χρεωκόπου, ποὺ ἔγεινε
ἀνδρακωρύχος, κι' ἡ καρτερία τῆς
γυναίκας του νίκησαν τὲς πρὶ φοβε-
ρὲς δυσκολίες. Καὶ σὲ λίγον καιρὸ,
συνήθισαν τὴ νέα ζωὴ.

Μιὰ νύχτα τοῦ Δεκέμβρη, ἡ κυρία

Κουτουριε ξύπνησε ἀπὸ δυνατὰ κυ-
τῆματα στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της.

Ὁ ἄνδρας της εἶχε πάει στὸ ἀν-
δρακωρυχεῖο. Τὰ δυὸ της παιδιὰ κοι-
μῶνται μαζὶ στὸ κρεβάτάκι τους.

Σηκώθηκε βιαστικά, ἀνοίξε τὸ πα-
ράθυρο καὶ εἶδε στὰ σκοτεινὰ μιὰ
γυναίκα.

Ἀμέσως ἄκουσε μιὰ ἐκετευτικὴ
φωνὴ νὰ τῆς λέγῃ:

— Κυρία!... τὸ παιδί μου πεθαίνει...

Ὁ γιατρός εἶπε πῶς ἂν δὲν βοῇ ἀμέ-
σως παραμάνά, δὲν θὰ βγάλῃ τὴ
νύχτα. Σείς, νομίζω, βυζαίνετε τὸ
παιδί σας. Μήπως θὰ μπορούσατε...

— Στάσου, καλὴ μου γυναίκα, νὰ
νὰψω τὴ λάμπα καὶ νὰ κατεβῶ νὰ σοῦ
ἀνοίξω ἀποκρίθῃ ἡ κυρία Κουτουριε.

Ἐρρίξ' ἕνα σάλι στὲς πλάτες της,
φόρεσ' ἕνα φουστάνι, πέρασε τὲς παν-
τούφλες της καὶ κατέβηκε δυὸ-δυὸ τὰ
μεγάλω δωματίου τοῦ ἱσογείου.

— Κυρία! εἶπε πάλι ἡ γυ-
ναίκα μόλις βρέθηκε μπροστὰ
στὴν κυρία Κουτουριε. Σὰς ἐκε-
τεύω!... Εἶσθε μητέρα καὶ θὰ
μὲ λυπηθῇτε... Ἡ κορούλα μου
πεθαίνει, ἄρχισε νὰ παγώνῃ...
Ἐνα κακὸ γάλα τὴ δηλητη-
ρίασε... Ὁ γιατρός γυρεῖει πα-
ραμάννα τώρα εὐθύς. Ἐλάτε,
ἐλάτε γρήγορα!

— Ἀχ, δὲν μπορῶ ἀποκρίθῃ-
κα ἡ κυρία Κουτουριε. Ὁ ἄν-
τρας μου εἶναι στὸ ἀνδρακωρυ-
χεῖο, τὰ δυὸ παιδιὰ μου δὲν
μποροῦν νὰ μείνουν μονάχα.

— Θὰ τὰ φυλάξω ἐγὼ ὥς
που νὰ γυρίσῃ ὁ ἄνδρας σας...
Ὡ, μὴ φοβάσθε!... Ὁ τὰ φυ-
λάξω σὰ νὰ εἶσατε σείς ἡ
ἰδία... Νὰ σὰς πῶ τώρα ποὺ
εἶναι τὸ σπῆτι...

Ἀλλὰ ἡ ἄλλη μητέρα ἐδί-
σταζε ἀκόμα.

— Καὶ τὸ μωρό μου, εἶπε,
ποὺ θὰ ξυπνήσῃ σὲ λίγο καὶ
θὰ γυρέψῃ γάλα; Ἐγὼ τὸ
βυζαίνω κι' ἂν δὲν μὲ βρῇ κοντά του...

— Πάρτε το μαζὶ σας κι' ἐγὼ φυ-
λάξω τὸ ἄλλο ὥς που νὰ γυρίσετε...
Σὰς παρακαλῶ!... Ἐγὼ, βλέπετε, ἀ-
φῆνω τὸ παιδί μου ποὺ πεθαίνει καὶ
δὲν μοῦ ἐμπιστεύεσθε τὸ δικό σας
ποὺ κοιμάται;...

Ἡ κυρία Κουτουριε συλλογιζόταν:

«Νὰ ξυπνήσω τὴ μικρούλα μου,
ποὺ κοιμάται τόσο καλὰ, νὰ τὴν πάρω
ἐξω, μὲ τέτοιο κρύο, γιὰ νὰ σώσω ἕνα
ξένο παιδί; Τί μητέρα λοιπὸν εἶμαι;...»

Κι' ἄξαφνα ἀποφασιστικὰ εἶπε:

— Καλὰ, πηγαίνω... Ποῦ εἶναι τὸ
σπῆτι σου; Μακριά;

— Ὅχι, ἐδῶ κοντά... θὰ σὰς πῶ...

Μὰ δὲν εἶσθε καλὰ σκεπασμένη...
Σταθῆτε νὰ σὰς δώσω τὸ ἐπανωφόρι
μου... Γιὰ νὰ προφυλάξετε τὸ μικρὸ
σας... Ἐδῶ μέσα θὰ νὰναι σὰ στὴν κού-
νια του. Ποῦ νὰ τὸ περάσῃ τὸ κρύο!...

Ἀλλὰ καθὼς ἔβγαζε τὸ βαρὺ σκού-
ρο ἐπανωφόρι της ἡ ξένη ἐκείνη, φά-
νηκε ἀπὸ μέσα μιὰ πλούσια ρόμπα
τοῦ σπιτιοῦ ἀπὸ ἄσπρη τσόχα καὶ
μιὰ χονδρὴ χρυσὴ ἀλυσίδα μὲ μαρ-
γαριτάρια, ποὺ λαμποκοποῦσε στὸ
φῶς τῆς μικρῆς λάμπας.

Ἦταν λοιπὸν κυρία;... Καὶ τῆς
εἶπε «καλὴ μου γυναίκα» καὶ τῆς
μιλοῦσε στὸν ἐνικό;...

— Ἀ! ἔκαμε μὲ συγχωρεῖτε... δὲν
ἤξερα μὲ ποία...

— Δὲν πειράζει... Τὸ σπῆτι μου εἶναι
στὴ γωνιά τῆς οδοῦ Πι-Κρεζό. Ξέ-
ρετε;...

— Μάλιστα...

«Καθὼς ἔβγαζε τὸ ἐπανωφόρι της...» (Σελ. 13, στ. β')

— Ὁ τὸ ἰδίτε ἀμέσως... Εἶναι φω-
τισμένο κι' ἔχει κόσμον... Ὁ τὸ πῆτε πῶς
εἶσθε ἡ παραμάννα.

— Μάλιστα...

— Πηγαίνετε!... Κι' ἂν ζήσῃ τὸ
παιδί μου, σὰς ὀρκίζομαι, τὸ δικό σας
δὲν θὰ εἶναι δυστυχισμένο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Γιὰ τὸ ξένο παιδί.

Στὰ σκοτεινὰ, μὲ τὴ μικρὴ Διону-
σία στὴν ἀγκαλιά της, ἡ κυρία Κου-
τουριε πῆρε τοὺς δρόμους.

Δὲν θυμάται πιά τὸν καλὸ λόγον
τῆς πλούσιας κυρίας. Ἀλλὰ συλλο-
γιζόταν. Κι' ἕνα ἄβανος αἰσθάνονταν
στὸ στήθος της:

Εἶχε ἀφήσει τὸ παιδί της σὲ μιὰ
ξένη, σὲ μιὰ ἄγνωστη, ἐνῶ ὁ γίός της
κοιμώταν μονάχος στὸ κρεβάτι του.
Ὁ ἄνδρας της θὰ γύριζε, δὲν θὰ τὴν
ἔβρισκε καί, στὴ θέσιν της, θὰ βλεπε
μιὰ ἄλλη γυναίκα, μιὰ κυρία τοῦ
κόσμου. Πῶς θὰ τοῦ φαινόταν; τί
θάλγεγε;

Κι' ὅμως ἔτρεχε, ἔτρεχε γιὰ νὰ
προφθάσῃ. Γιατὶ αὐτὴ ἡ κυρία εἶχε
πῆ: «Τὸ παιδί μου πεθαίνει!»

Πῆγαινε ἴσα. Ἐργάτες ἐγύριζαν
ἀπὸ τὸ ἀνδρακωρυχεῖο μὲ τὸ βαρὺ
καὶ κανονικὸ τους βῆμα. Μιὰ στιγμὴ,
τῆς φάνηκε πῶς εἶδε στὸ πεζοδρόμιο
τὸν ἄντρα της, ἐνῶ αὐτὴ περνοῦσε
ἀπὸ τὴ μέση τοῦ δρόμου.

Ναί, ἦταν ἐκεῖνος, γύρισε τὸ κε-
φάλι, εἶδε τὴ γυναίκα ποὺ ἔτρεχε ἐ-
τσι καὶ πέρασε χωρὶς νὰ σταματήσῃ.

Τῆς ἦλθε νὰ τοῦ φωνάξῃ: «Ἐγὼ
εἶμαι! μὴν ἀνησυχῆς... Τρέχω νὰ
σώσω ἕνα παιδί ποὺ πεθαίνει... Ἀλλὰ
φοβήθηκε μὴν ἀργήσῃ. Κι' ἐξακο-
λούθησε τὸ δρόμον της...

Πῶς ἐγνώριζε κείνο τὸ σπῆτι; Κατὰ
τύχην. Στὸ Λένς, ἡ κυρία Κουτουριε
δὲν ἔβγαине σχεδὸν ἀπὸ τὸ περιβόλι
της καὶ δὲν μιλοῦσε μὲ κανένα. Κι'
ἂν θυμόταν τὸ μεγάλο ἐκεῖνο σπῆτι,
περίφημο γιὰ τὲς ἐπιθέσεις ποὺ τοῦ
ἔκαναν οἱ ἀνδρακωρύχοι στὲς ἀπερ-
γίες, ἦταν γιατί δὲν μπορούσε νὰ ξε-
χάσῃ ἕνα περιστατικόν:

Ἦταν ἡ πρώτη μέρα ποὺ ἔφθασε,
μετὰ τὸ θλιβερὸ ταξίδι, στὸ Λένς.
Κι' ὅταν τὸ λεωφορεῖο πέρασε μπρο-
στὰ ἀπὸ τὸ μεγάλο ἐκεῖνο σπῆτι, με-
ρικοὶ ἐπιβάται τὸ ἐδείξαν, σοβαρεύθη-
σαν καὶ ἀνέφεραν κάποια αἰματηρὰ
ἐπεισόδια τῆς τελευταίας ἀπεργίας.

Καὶ νὰ, ἐκεῖ ἔτρεχε τώρα συγκι-
νημένη γιὰ ὅ,τι ἤξερε, ἀνίσχυη γιὰ
ὅ,τι ἀγνοοῦσε...

Ἐβλεπε τώρα τὰ φωτισμένα παρά-
θυρα. Ἀνδραποὶ ἦσαν στὴν πόρτα. Μιὰ
γυναίκα τὴν ἐπλησίασε τρέχοντας.

— Ἀ! ἔκαμε. Ἐνόμισα πῶς ἦταν
ἡ κυρία.

— Ὅχι, μὰ ἐκ μέρους της ἔρχο-
μαι... μὲ παρακάλεσε...

Ἐπιτέλους!... Νὰ καὶ μιὰ ποὺ
δέχθη! Πέντε πόρτες κτύπησα, μὰ
καμμιὰ δὲ θάλῃσε νὰρθῇ... Ἐκανε
κρύο κι' εἶχαν μωρὰ, ποὺ δὲν μοῦ τὰ
ἐμπιστευόνταν.

— Μιλώντας ἔτσι ἡ ὑπηρετρία
ἐμπάσε τὴν κυρία Κουτουριε στὸ σπῆτι
κι' ἐξακολούθησε:

— Μιὰ, στὴν οδὸν Μπερύν, ἦθελε
νὰρθῇ μὰ ὁ ἄντρας της δὲν τὴν ἀφῆσε.

Ἐπεται συνέχεια

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Λορέτα, κ. Δροσιά τοῦ Ἀπρίλη, κ. Γλαυκώπης Ἀθηνᾶ, κ. Ἀργυροκάτισκο, κ. Ἀνθρὸς πόμορος Γορίλλας, α. Παιριωτικὸς Ἀγών, α. Καρδιναξ, α. Ἰππόλυτος, α. Ἐννυ Πόρτεν, κ. Ἀργίμ, κ. Ἀηδὼν τῆς Βοήμου, α. Λιμνία Χώβ, κ. Κατεργαρούλα, κ. Κατεργαρός, α. Στεναγμός τοῦ Ἀδού, α. Σελήνοφωτιστο Ἀκρογιάλι, α. Κρυφὴ Θλίψις, α. Μίρτος Σίλβας, α. Λατισσαϊκὸ Ἀγκυράκι, κ. Χρυσανθή, κ. Νεράιδα τοῦ Βοσπόρου, κ. Κόνις Παπανάκη, α. Πυγολαμπίς, α. Ἡραϊς Ἑλληνοπούλα, κ. Γαλὴ τῆς Ἀγκύρας, κ. Ἐθνικὴ Ἐνότης, α. Μακεδονικὸν Ἰδεώδες, α. Πόντιος Ἀμαθῆς, α. Εὐξείνιος Πόντος, α. Καρμελίτα, α. Σερ Ραβηγιά, α. Ἀγαπίστη, α. Διαβολάκι τῆς Ἡλιουπόλεως, α. Δοξασμένο Κρήνικοπούλο, α. Μικρὸς Πέκ, α. Ἀλλίε, κ. Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφραγίων, κ. Νέος Βολταίρος, α. Ἰοστήφανον Ἀστὺ, α. Τρελλὴ Χορευτρία, κ. Κεφαλωνιτοπούλα, κ. Κουνέλης, α. Γλυκεῖα Μελαγχολία, κ. Ξεπεσμένους Λόρδος, α. Τάφος Ἡρώων, α. Στέφανος τῆς Δόξης, α. Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα, κ. Μαγευτικὸν Σελήνοπος, κ. Ζουρολιμανδύας, α. Μικρὴ Ἀσιανή, κ. Μητέρα Ἑλλάς, α. Ἑλληνικὸν Ἐίφος, α. Δούξ τῶν Σαλώνων, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπ. 75
Διὰ τὰς περιπέλους λεπ. 20 ἢ λέξεις:

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ Παιριωτικὸς μετὰ τὸν Γυνὸ τοῦ Ψυλλοῦ, Ἄδα Φέξ-Τοῦ, Πικρὴν Κουκλίτσαν καὶ Φιλέτημον. — Ὁ Γέρω Δῆμος μετὰ Οὐράνιον Θόλον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς. Ἀπελευθερωμένο Ἀιδινόπουλο (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ῥαϊά καὶ τὴν ἰσοσυντακτικὴν) Σέσωσαν (εὐχαριστῶ πολὺ, καθὼς καὶ τὸν ἀδελφόν σου) Φανασιὴν Σπυροπούλου, (γαλ, εὐχαριστῶς, ἀρκεῖ νὰ πᾶρῃς ψευδώνυμο) ὁ ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ λέει τοὺς ὅρους: εἴταν δὰ μοῦ γράφῃς γιὰ ψευδώνυμο, νὰ σημειώσῃς ὅτι λαμβάνεις τὸ φύλλο διὰ τοῦ κ. Ἐλευθ. Δοξασμένου Τσιλιαν (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν φροντίδα) Ἀσκήσεις δὲν εἶναι τώρα δεκταὶ ὁ Διαγωνισμὸς πὺν ἐτελείωσεν ἡτο πρὸς λίδιν, ὅχι πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων διὰ τὸ ψευδώνυμον ἐκεῖνο δὲν τὰ εἶπαμε; τὸ ἐνέκρινον χωρὶς νὰ τὸ παρατηρήσω) Λουκιανὸν καὶ Λαμπερόν (ἐγκάρδια συγχαρητήρια γιὰ τοὺς ἀρεθάρους σου) καὶ θεοφιλέστες εὐχαριστίες γιὰ ὅσα γράφεις περιμένω νὰ μοῦ ἀναγγεῖλῃς καὶ τὸ στεφάνωμα πὺν πλησιάζει, γιὰ νὰ γράψω) Κάμητα Δογμικὸν (ἐλπίζω νὰ τὰ ἐλαβεῖς τώρα καὶ νὰ εἰδες τὴ συνέβη) Ἰωάννην Α. Κουδ. (ἐλαβὼ εὐχαριστῶ) Πολύβιον (ἐστεῖται) Νέστον Οὐράνιον Θόλον κλπ. Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβὼ μετὰ τὴν 6ην Δεκεμβρίου, θαπανήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Ἀρχὴ τοῦ νέου 1920ου Διαγωνισμοῦ Ἀσέων. Ἡ λίσσα δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Φεβρουαρίου) ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τὴν προθεσμίαν ταύτην ἵψ' ὅσον δὲν δὰ ἔχουν ἀνὰ ἡμερησίαν, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων).

10. Δεξιόγραφος.

Στὸ θέατρο με βλέπεις
Κι' ἀπὸ τὰ γέλια πάντα σκάξεις
Με νότα ἀπλὴ μ' ἐνώσεις
Καὶ πόλῃ μὰς παρουσιάζεις,
Πὺν βροσκαται σιτὴ Θεσσαλία,
Μὰ τί μεγάλη εὐκολία!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τζιτζικα.

11. Μεταγραφοματικός.

Ἀπὸ κάποιο μέταλλο
Ἐνα γράμμα ἀλλάζω
Κι' ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μας
Πόλῃ παρουσιάζω.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ποιτῆ Ἀμαθοῦς

12. Τονόγραφος.

Τῆς Ἑλλάδος ποταμό,
Ἄν τὸν τόνο του κινήσῃς,
Σ' ἐνα ἐπιθετο καλὸ
Θὰ τὸν μετασχηματίσῃς,
Πὺν κι' ἐγὼ δὰ σοὺ τὸ πῶ
Ὅταν φίλε μου, με λύσῃς

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κολιβαρίου

13. Αἵνιγμα.

Ἀρχαῖος ῥήτορας
Τὸ ἀρσενικό μου
Κάποιο συναίσθημα
Τὸ θηλικό μου

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθοῦ Ἀάφης

14. Γωνία.

***** — Βασίλ. Θηδῶν
***** — Φίλος τ. Χριστοῦ
***** — Σελαντικόν
***** — Χώρα τ. Γλαδ.
***** — Νῆσος Αἰγαίου
***** — Μέταλλον
***** — Ἀπόστολος

Οἱ σταυροὶ καθέτως Κράτος τῆς Ἀσίας.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀνοικτοκάδου

15. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 — Θεός
2 1 5 2 8 — Φάρμακον
3 4 5 7 — Ρίμα
4 6 7 — Ἐπίρρημα
5 3 5 3 — Θεῶ
6 5 6 7 — Βασιλισσα
7 8 5 2 8 — Ἀγοράζεται
8 4 6 7 8 — Ποταμός

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ναυτ. τῆς Ὑδρας

16—20 Μαγικὴ Συλλαβὴ

Τῇ ἀνταλλαγῇ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τριψηφίου, ἐκάστης τῶν

κάτωθι λέξεων, διὰ μιᾶς ἄλλης διψηφίου, καὶ πάντοτε τῆς αὐτῆς νὰ σχηματισθοῦν ἄλκιαι τόσαι λέξεις:

Φρέζος, δέμα, ἀλοφῆ, Ἀμός, Σίμων

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Οὐρανοῦ

21 Ποικίλῃ Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δευτέρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξῃς, ἀποτελοῦν βασιλέα τῆς Σπάρτης:

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 2, Θεός, 3, Φυτόν ἐδώδιμον, 4, Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκῇ, 5, Πέλαγος, 6, Θεός, 7, Θεά, 8, Μέγας Ἀθηναῖος

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Σιωνιστικῆς Ἀἵρας

22. Φωνηεντόληπτον

τ - ντ - βγζ - μτ

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κύματ. τοῦ Αἰγαίου

23 Γρίφος

Ἀγγλία

Ὅσο Γερμανία ΣΧΕΤὸ κῶνος ὄν

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Προσῆβου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

24 Devinette.

On me chérît, on me fête;
Dans les jardins d' où je sors
Mais sans ma queue et ma tête
On me repousse, on me jette
Dans la demeure des morts

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Τρελλ. Χορευτριάς

25 Acrostiche.

Τὰρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων γαλλικῶν λέξεων ἀποτελοῦν Μέγαν Ρωμαιοῦν:

Δευταρότοκος, ἑκατηκτίς, πρίων, τόξον, ἀντίς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πέγκροφ

Παρόρμα: Εἰς τὸ Μέταγραμμα τοῦ προηγ. φύλλου, ἀντὶ petit I, θέλει petit L.

Παρελήφθη καὶ ἄποστ.: Παπαροῦνα

Τὸ πρῶτιστον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαιρος ἀνανέ-
ωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΔΥΣΒΙΣ

Τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ
φύλλου 33

487. Γάδειρα (Γαδ, Εἰρα). —

488. Φοτῆς (φί, νῆξ). — 489. Βο-

βός-βωμῶς. — 490. Θαλῆς - Ἀ-

λῆς. — 491. Τὸ ἀπρὸςδόκητον.

492.

Φ Ο Λ Ο Σ 493 Νεῖλος (ἐνε-
Σ Α Ο Υ Λ ός, Ἰός, λινόν, οἶος,
Π Α Φ Ο Σ Σόλοι, 404. Σαπούνι
Α Ι Α Ι Α (Σὰ ΣΑΠΟΥ ἸΝΗ.)
Τ Υ Χ Ω Ν

495. ΚΑΦΗΡΕΥΣ (σὺ Κον, ἈνΑ-

φη, ξίΦος, ΚρΗτη, ΜύΡων, ἡ-

μΕρα, σαΥρα, ΡωΣία). — 496.

Ἄπας ὁ ἐπὶ γῆς γουὸς ἀρετῆς

οὐκ ἀντάξιός. — 497. Μὴ διανοη-

σαι κακὰ (μὴ διὰ νὸς εἰς ε - κα

κά). — 498. Bombon (bon - bon)

— 496. Le mal ne reste jamais sans

punition.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλᾶ
στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος δρ.). Πέ-
σαν τῶν 10 λέξ. 30 λεπ. ἢ λέξεις, μετὰ
χὰ δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μετὰ κεφαλαία
λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50
(ΚΒ' — 8)

Ἰδρὸν ἐν Ἡρακλεῖφ Κρήτης σὺλ-

λογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ΨΗΛΟ-

ΡΕΙΤΗΣ. Γενόμενων ἀρχιμεσίων

ἐξελέγησαν. Πρὸς δρ.: Τρελλὸ Ναυ-

τόπουλο. Ἀντιπρόεδρος Μικρὸς Πέκ.

Γραμματεὺς Ἐρρίκος. Ταμίας Μι-

κρὰ Μάγισσα. Συμβουλοὶ: Νέρων,

Ἰπποκλῆς τῆς Σελήνης, Στ. Περιδο-

γιάνης, Ναυτοπούλα, Λαβωμένη

Κλέφτης, Νέμος. Ζητούνται μέλη.

Γράψατε: Σιστίνιον Κοκκέδην διὰ

Σύλλογον. Ἡράκλειον.

(ΚΒ' — 9)

Ἐδνυχισμένο Μανιατόπουλο, μετὰ

ἑξέσεις; Ἀλληλογραφεῖς; Δι-

δυμαῖα, σὲ ξέρω καὶ μετὰ ξέρεις. Ποι-

δὲ εἶμαι; Πλανόδιος

(ΚΒ' — 10)

ΜΗΤΕΡΑ ΕΛΛΑΣ

Ἐποψήφιος Δημοψηφίσμα-

τος 1921. 500 ψῆφοι ἐξησφα-

λισμένοι.

(ΚΒ' — 11)

Σημαία Ἐλευθερίας, ἐνθυμισταὶ

τὸ περιοδικὸν Ἑλληνοπαῖς στὴ

Σμύρνη. Μάσκα.

(ΚΒ' — 12)

Ἀγαπητὰ παιδιὰ, θέλοντας νὰ γνω-

ρίσω τὴν παιδικὴν ψυχὴ σας, ἀπὸ τὴν

ὁμορφίαν τῆς μεριάς, δέχομαι γράμ-

ματα πάνον ὅ ἐποιοῦσθε θέμα.

Καὶ ἀπκντῶ. Προτιμῶ ὅσα ἔχουνε

ταλέντο. Εἶμαι λογοτέχνης-συγγρα-

φῆς. Θὰ σὰς στέλνω καὶ διαλεχτά

βιβλίσκας τῆς βιβλιοθήκης μου. Γράψ-

τε: Ν.Ν. Προπυλαίων 1, Ἀθῶναις

(ΚΒ' — 13)

Ἐπερχόμενος κυρίως εἰς τὸν Δια-

πλάσιακὸν κόσμον χαίρετῶ ὅλους

καὶ ὅλους. ΕΛΛΗΝ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Εἶναι ὁ τελευταῖος ΘΕΛΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ τοῦ 1921

Μετὰ 408 Σελίδας του. — Μετὰ 200 εἰκόνας του. — Μετὰ τὸν «Μικρὸν Ἐθε-
λοντή». — Μετὰ τὴν «Δεύτερην Πατρίδα». — Μετὰ 50 «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς», καὶ μετὰ ἀμέ-
τρητα ἄλλα διηγήματα, παραμύθια, κομωδίας, δράματα, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἀραφὸς δρ. 20 — (καὶ ταχυδρ. δρ. 20,50 διὰ τὸ Ἑσπ. καὶ 23 διὰ τὸ Ἐξπ.)

Ραμμένος δρ. 22. — (καὶ ταχυδρ. δρ. 23,50 διὰ τὸ Ἑσπ. καὶ 25 διὰ τὸ Ἐξπ.)